

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoE/402/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813205620
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Čekanová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3813205620.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávnenej: S. Z., bytom D. F., T.. A. č. XX, t. č. bytom R. - R., A. C. XXX/XX, štátna občianka Slovenskej republiky, proti povinnému: A. Z., bytom D. F., T.. A. č. XX, o vymoženie výživného, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 10. júla 2014, č. k. 9Er/1134/2013 - 168, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku II., ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie pre bežné výživné, **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa vo výroku I. exekúciu v časti zameškaného výživného zastavil a vo výroku II. návrh povinného na zastavenie exekúcie pre bežné výživné zamietol. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil podľa § 50 ods. 5, § 57 ods. 1, 2 a ods. 3, § 58 ods. 1 a § 80 Exekučného poriadku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnená sa návrhom spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom Mgr. Bernardom Janíkom dňa 18.03.2013, domáhala vykonania exekúcie pre zameškané výživné za obdobie od 01.03.2013 do 30.04.2013 a ďalej pre bežné výživné z titulu príspevku na výživu rozvedeného manžela, na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 15C/16/2011 - 108 zo dňa 18.04.2011. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.07.2011 a vykonateľnosť dňa 11.08.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/119/2011 - 127. Pokiaľ išlo o zameškané výživné, súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že uznesením tamojšieho okresného súdu č. k. 9Er/1134/2013 - 37 zo dňa 23.10.2013 súd vyhovel námietkam povinného proti exekúcii pre zameškané výživné za obdobie od 01.03.2013 do 30.04.2013 vo výške 300 Eur. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa výrokom I. uznesenia exekúciu v tejto časti zastavil. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že podľa rozsudku č. k. 15C/16/2011 - 108 zo dňa 18.04.2011 bol povinný zaviazaný k plateniu výživného z titulu príspevku na výživu rozvedeného manžela mesačne sumou 150 Eur vždy vopred do 10-teho dňa v mesiaci. Súd prvého stupňa v odôvodnení poukázal na predložené výpisy o platbách, z ktorých vyplývalo, že povinný zaplatil dňa 30.04.2013 sumu 150 Eur za máj, dňa 16.05.2013 sumu 150 Eur za jún, dňa 28.06.2013 sumu 150 Eur za júl, v mesiaci júl platba neprebehla, dňa 08.08.2013 sumu 150 Eur za september, dňa 10.09.2013 sumu 150 Eur za október, dňa 10.10.2013 sumu 150 Eur za november, dňa 11.11.2013 sumu 30 Eur za december, dňa 10.12.2013 sumu 30 Eur za január 2014, dňa 10.01.2014 sumu 30 Eur za február, dňa 10.02.2014 sumu 350 Eur za marec, dňa 10.03.2014 sumu 150 Eur za apríl, dňa 09.04.2014 sumu 150 Eur za máj, dňa 10.05.2014 sumu 150 Eur za jún, dňa 09.06.2014 za júl a dňa 03.07.2014 sumu 150 Eur za mesiac august. Dôvodil, že ku dňu vydania rozhodnutia súdu prvého stupňa bol povinný povinný zaplatiť výživné vo výške 2.400 Eur, pričom zaplatil sumu 2.090 Eur. Mal za to, že povinný si neplní vyživovaciu povinnosť tak, ako bola stanovená v citovanom rozsudku č. k. 15C/16/2011 - 108 zo dňa 18.04.2011 a na výživnom z titulu príspevku na výživu rozvedeného manžela ku dňu vydania rozhodnutia dlhuje sumu 310 Eur. Uviedol, že povinný nie všetky platby uhradil riadne a včas, t. j. do 10-teho dňa v mesiaci vopred. Poukázal na skutočnosť, že voči povinnému sa vedie ešte exekúcia pod

sp. zn. 15Er/1134/2013 pre výživné na maloleté deti povinného. Dospel k záveru, že doklady o úhradách výživného z titulu príspevku na výživu rozvedenej manželky nepreukazujú úplne hodnoverne tieto platby, pretože v jednej úhrade je v niektorých prípadoch zahrnutá platba pre obidva druhy výživného. A napríklad za mesiac júl 2013 uhradil povinný sumu 600 Eur, ale z vyjadrenia oprávnenej vyplýva, že po konzultácii s povinným celá platba bola započítaná na dlžné výživné na maloleté deti. Uviedol, že ustanovenie § 80 Exekučného poriadku hovorí o tom, že na návrh povinného môže súd zastaviť exekúciu zrážkami zo mzdy, ak sa zrážky vykonávajú už len na bežné výživné a možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne. Toto ustanovenie teda pripúšťa výnimku, ktorá umožňuje súdu zastaviť exekúciu, hoci exekučný titul trvá. Predpokladom okrem splatenia dlžného výživného je, že povinný bude ďalej plniť bežné výživné a nemá žiadne nedoplatky z minulosti. V danom prípade však súdny exekútor eviduje voči povinnému okrem uvedeného neuhradené trovy exekúcie, ktoré povinný neuhradil, a to ani čiastočne. Oprávnená so zastavením exekúcie nesúhlasí z obavy možného nepravidelného plnenia vyživovacej povinnosti po zastavení exekúcie. Z tohto pohľadu povinný podľa názoru súdu prvého stupňa nenaplnia úmysel zákonodarcu vyjadrený v ustanovení § 80 Exekučného poriadku. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa rozhodol vo výroku II. uznesenia tak, že návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu súdu prvého stupňa vo výroku II., ktorým súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie pre bežné výživné, podal v zákonnej lehote odvolanie povinný z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. a žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že exekúciu pre bežné výživné zastaví a zaviazá oprávnenú k povinnosti zaplatiť trovy exekučného konania, alternatívne, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí konštatuje, že ku dňu rozhodovania súdu mal povinný na výživnom titule príspevku na rozvedenú manželku zaplatiť sumu vo výške 2.400 Eur, ale povinný zaplatil sumu len vo výške 2.090 Eur. Takéto zistenie súdu prvého stupňa považoval za nepreskúmateľné, nakoľko z konštatovania súdu nie je zrejmé, za aké obdobie bola suma výživného posudzovaná, navyše, povinný zastával názor, že takéto zistenie je nesprávne, keď z doložených dokladov jednoznačne vyplýva, že uvedeným titulom v prospech oprávnenej plnil za celé obdobie trvania jeho povinnosti sumu vo výške 6.220 Eur, teda povinný mal za to, že na výživnom na rozvedenú manželku nedlhuje žiadnu sumu. Dospel k záveru, že vzhľadom k doloženým dôkazom dospel súd prvého stupňa k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď jeho návrh posúdil ako nedôvodný. V tomto smere nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý posúdil platbu vo výške 600 Eur poukázanú v júli 2013 ako plnenie vyživovacej povinnosti na maloleté deti a bez akéhokoľvek dôkazu v tomto smere, ktorý by takýto záver odôvodňoval, poukázanú platbu nepovažoval za plnenie poskytnuté ako príspevok pre rozvedenú manželku. Zastával názor, že súd si môže osvojiť len tie skutkové zistenia, ktoré sú založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie oprávnenej v jej vyjadrení, že k výživnému povinný pripočítal aj rodinné prídavky, ktoré povinný poberal v Rakúsku, nakoľko rodinné prídavky v Rakúsku poberal povinný do júna 2010. Rodinné prídavky poberala bývalá manželka - matka maloletých detí na Slovensku od júna 2010. Trval na tom, že poskytnutá platba v júli 2013 vo výške 600 Eur pokrývala výživné na maloleté deti, ako aj výživné pre rozvedeného manžela, kedy v tejto sume bývalej manželke zaplatil dvakrát po 150 Eur, nakoľko mal za to, že jej titulom výživného dlhuje jednu platbu a následne zistil, že žiaden dlh voči oprávnenej nemá. Uviedol, že neexistuje iná dohoda s exekútorom ohľadom tejto platby. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa dospel ku svojim skutkovým záverom bez toho, že by na ich získanie vykonal potrebné dokazovanie na pojednávaní za prítomnosti účastníkov, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď súd navyše sám konštatuje, že doklady o úhradách výživného z titulu príspevku na výživu rozvedeného manžela nepreukazujú úplne hodnoverne tieto platby, pretože v jednej úhrade je v niektorých prípadoch zahrnutá platba pre obidva druhy výživného. Zastával názor, že pokiaľ mal súd pochybnosti o tvrdeniach povinného a predložených dokladoch, resp. ak súd predložené doklady považoval za nejasné, mal na túto okolnosť v prípade pochybností, na zistenie rozhodujúcich skutočností, vykonal dokazovanie. Opätovne poukázal na všetky predložené doklady o plnení výživného zložením sumy na bankový účet oprávnenej. Podľa jeho názoru ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie, resp. aj ku dňu podania odvolania, mal všetky finančné povinnosti vyššie uvedeným právnym titulom splnené. Mal za to, že pravidelným a dobrovoľným plnením vyživovacej povinnosti pre maloleté deti, ako aj výživného pre rozvedenú manželku v stanovenom termíne, je možné predpokladať, že povinný bude svoje povinnosti plniť dobrovoľne aj naďalej, teda podľa jeho názoru spĺňa predpoklady pre zastavenie exekúcie. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd exekúciu zastavil.

K podanému odvolaniu povinného sa písomne vyjadril poverený súdny exekútor Mgr. Bernard Janík, ktorý uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorý zamietol návrh povinného

na zastavenie exekúcie pre bežné výživné. Uviedol, že povinný ku dňu podania vyjadrenia dlhuje na výživnom sumu 460 Eur za obdobie od 01.05.2013 dodnes, pričom neuhradil ani čiastočne trovy oprávneného v exekúcii a trovy exekúcie súdneho exekútora. Poukázal na skutočnosť, že povinnosťou povinného je okrem vymáhanej pohľadávky uhradiť aj jej príslušenstvo, t. j. trovy exekúcie oprávneného a súdneho exekútora. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

K podanému odvolaniu povinného sa písomne vyjadrila aj oprávnená, ktorá uviedla, že na podanom exekučnom návrhu trvá aj naďalej, nakoľko povinný má ešte stále ku dňu 20.09.2014 zameškané výživné v sume 460 Eur a rovnako nie sú vyplatené jej náklady 34,92 Eur, ako aj trovy exekúcie. Zastávala názor, že exekúcia je oprávnená a tvrdenia povinného nie sú pravdivé.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti vo výroku II., ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie pre bežné výživné, podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť podľa § 221 ods. 2 O.s.p. na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

Uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku I. odvolaním napadnuté nebolo, a preto v tejto časti zostalo právoplatné a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danej veci sa oprávnená návrhom na vykonanie exekúcie spísaným na exekútorskom úrade Mgr. Bernarda Janíka dňa 18.03.2013, ktorý bol opravený podaním zo dňa 02.05.2013, domáhala vykonania exekúcie proti povinnému pre vymoženie zameškaného výživného za obdobie od 01.03.2013 do 30.04.2013 v sume 300 Eur a bežného výživného od 01.05.2013 do budúca v sume 150 Eur mesačne, a to titulom príspevku na výživu rozvedeného manžela na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 15C/16/2011 - 108 zo dňa 18. apríla 2011, ktorý v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/119/2011 - 127 zo dňa 12. júla 2011, nadobudol právoplatnosť dňa 28.07.2011 a vykonateľnosť dňa 11.08.2011. Predmetným rozhodnutím súdu bol odporca (povinný v tomto exekučnom konaní) okrem iného zaviazaný k povinnosti prispievať na výživu navrhovateľky (oprávnenej v tomto exekučnom konaní) z titulu príspevku na výživu rozvedeného manžela mesačne sumou 150 Eur a to počnúc dňom 01.02.2011, ktoré výživné je povinný platiť mesačne vždy vopred, najneskôr do 10-teho dňa v mesiaci. Nedoplatok na výživnom za dobu od 01.02.2011 do 30.04.2011 v sume 450 Eur súd povolil povinnému splácať v mesačných splátkach po 50 Eur, spolu s bežným výživným, počnúc právoplatnosťou rozsudku.

Súd prvého stupňa dňa 23.05.2013 na podklade podaného návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenie udelil súdnemu exekútorovi Mgr. Berdovi Janíkovi poverenie na vykonanie exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zameškaného výživného na rozvedenú manželku za obdobie od 01.03.2013 do 30.04.2013 vo výške 300 Eur a od 01.05.2013 bežné mesačné výživné podľa vykonateľného exekučného titulu naďalej, súdom stanoveného preddavku na odmenu, DPH a náhradu hotových výdavkov vo výške 49,79 Eur.

Súd prvého stupňa uznesením č. k. 9Er/1134/2013 - 37 zo dňa 23. októbra 2013 vyhovel námietkam povinného proti exekúcii pre zameškané výživné za obdobie od 01.03.2013 do 30.04.2013 vo výške 300 Eur, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.02.2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Er/1134/2013 - 132 zo dňa 21. januára 2014.

Na návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 10.12.2013, súd prvého stupňa napadnutým uznesením vo výroku I. exekúciu v časti zameškaného výživného za obdobie od 01.03.2013 do 30.04.2013 zastavil a vo výroku II. návrh povinného na zastavenie exekúcie pre bežné výživné od 01.05.2013 naďalej zamietol.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zároveň zistil, že povinný doložil do spisu potvrdenia o vkladoch v hotovosti v banke na účet oprávnenej, pričom preskúmaného obdobia od dňa 01.05.2013 doposiaľ (povinnosť platiť mesačne vopred) sa týkali nasledovné:

- dňa 30.04.2013 suma 450 Eur;
- dňa 16.05.2013 suma 450 Eur;
- dňa 28.06.2013 suma 450 Eur;
- dňa 22.07.2013 suma 600 Eur;
- dňa 08.08.2013 suma 450 Eur;
- dňa 10.09.2013 suma 450 Eur;
- dňa 10.10.2013 suma 450 Eur;
- dňa 11.11.2013 suma 330 Eur;
- dňa 10.12.2013 suma 330 Eur;
- dňa 10.01.2014 suma 85 Eur;
- dňa 10.02.2014 suma 800 Eur;

- dňa 10.03.2014 suma 450 Eur;
- dňa 09.04.2014 suma 450 Eur;
- dňa 10.05.2014 suma 450 Eur;
- dňa 09.06.2014 suma 450 Eur;
- dňa 03.07.2014 suma 300 Eur a suma 150 Eur;
- dňa 10.10.2014 suma 300 Eur a suma 150 Eur;
- dňa 10.11.2014 suma 300 Eur a suma 150 Eur;
- dňa 10.12.2014 suma 300 Eur a suma 150 Eur;
- dňa 09.01.2015 suma 300 Eur a suma 150 Eur;
- dňa 09.02.2015 suma 300 Eur a suma 150 Eur;

- dňa 25.07.2013 vklad v hotovosti vo výške 176,12 Eur na účet súdneho exekútora Mgr. Bernarda Janíka pod variabilným symbolom XXXXXXXXXXXX s tým, že v upovedomení o začatí exekúcie je určený variabilný symbol XXXXX.

Podľa § 243b ods. 1 Exekučného poriadku v platnom znení exekučné konania začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.10.2013 exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Podľa § 57 ods. 2 citovaného zákona exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Podľa § 61b veta pred bodkočiarkou citovaného zákona exekúciu možno vykonať len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie (§ 57 ods. 3).

Podľa § 80 citovaného zákona na návrh povinného môže súd zastaviť exekúciu zrážkami zo mzdy (§ 57 ods. 2), ak sa zrážky vykonávajú už len na bežné výživné a možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne. Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné.

Podľa § 101 citovaného zákona na návrh povinného môže súd zastaviť exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu v banke, ak sa odpisovanie pohľadávky vykonáva už len na bežné výživné a možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne. Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné.

Preskúmaním vecí odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie povinného je dôvodné z nasledovných dôvodov:

Dôvody pre zastavenie exekúcie vo všeobecnosti špecifikuje ustanovenie § 57 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o zastavenie exekúcie z dôvodu, že po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané (§ 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku), odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že toto ustanovenie možno použiť v tej situácii, kedy k zániku práva (zväčša splnením) dôjde mimo exekúcie. Pokiaľ sa na základe rozhodnutia (exekučného titulu) plní už počas exekúcie, nie sú splnené zákonné podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku. V prípade úhrady pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie v rámci exekučného konania sa osobitné rozhodnutie o zastavení exekúcie nevydáva a exekúcia sa skončí vymožením týchto súm.

Dôvodom zastavenia exekúcie podľa § 80 (obdobne § 101) Exekučného poriadku je predovšetkým správanie povinného a predpoklad dobrovoľného plnenia rozhodnutím stanovenej povinnosti. Ide o jediný prípad, v ktorom zákon umožňuje povinnému na jeho návrh dosiahnuť zastavenie výkonu rozhodnutia aj vtedy, keď pohľadávka nie je zaplatená a naďalej existuje zákonný podklad na pokračovanie v exekúcii (nárok na výživné trvá). Predpokladom pre aplikovanie tohto ustanovenia je skutočnosť, že exekúcia je vedená už len pre bežné výživné a nedoplatky za minulé dobu boli v plnom rozsahu uhradené. Dôvodnosť návrhu však nemožno založiť len na izolovanom konštatovaní faktu, že na výživnom aktuálne nie je dlh, ale je potrebné zohľadniť aj predpoklad jeho dobrovoľného platenia do budúcnosti.

Na zastavenie exekúcie v takomto prípade nie je právny nárok a je vecou voľnej úvahy súdu, ako rozhodne o návrhu povinného, ktoré rozhodnutie súdu aj vzhľadom na použitie úvahy súdu musí byť riadne zdôvodnené. Táto úvaha musí mať oporu predovšetkým v poznatkoch súdu o tom, kedy možno dôvodne predpokladať, že povinný bude výživné naďalej plniť dobrovoľne, pričom súd pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie prihliada aj na to, z akého dôvodu sa povinný pôvodne omeškal s plnením výživovacej povinnosti, ako aktívne sa v rámci svojich možností postavil k splateniu zameškaného výživného a aké je stanovisko oprávneného k zastaveniu exekúcie.

Na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak (§ 251 ods. 4 veta prvá O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak,

aby bola zabezpečená ich spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.). Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 120 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Ak nejde o veci uvedené v odseku 2, súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov (§ 120 ods. 3 O.s.p.). Súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania (§ 122 ods. 1 O.s.p.). Účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.). Riadne vykonanie dôkazov predpokladá nariadenie pojednávania (§ 122 ods. 1 O.s.p.) s možnosťou účastníkov sa ho zúčastniť a vyjadriť sa k nim (§ 123 O.s.p.).

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil návrh povinného na zastavenie exekúcie nateraz ako nedôvodný. V posudzovanej exekučnej veci skutková otázka plnenia si vyživovacej povinnosti zo strany povinného titulom príspevku na výživu rozvedenej manželky vyplývajúca z exekučného titulu, za obdobie od 01.05.2013 do budúca, bola medzi účastníkmi sporná. V tejto súvislosti zaťažuje dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý zo svojho tvrdenia vyvodzuje pre seba priaznivé následky, teda v danom prípade povinného, ktorý v konaní tvrdil, že svoje povinnosti si splnil a exekúcia je nedôvodná a túto je potrebné zastaviť a za týmto účelom doložil aj listinné dôkazné prostriedky. Odvolací súd zastáva právny názor, že aj v prípadoch, ak vykonáva dokazovanie exekučný súd za účelom zisťovania, či sú splnené predpoklady pre zastavenie exekúcie a pri existencii sporných tvrdení účastníkov konania, ako je to v predmetnom prípade, musí v súlade s ustanovením § 122 ods. 1 O.s.p. nariadiť pojednávanie. Súd prvého stupňa dospel ku svojim skutkovým záverom bez toho, že by na ich získanie vykonal potrebné dokazovanie na pojednávaní za prítomnosti účastníkov konania, čo dôvodne namietal aj povinný vo svojom odvolaní. Účastníci tak nemali možnosť cielene sa pred exekučným súdom vyjadriť k dôkazom z pohľadu posúdenia otázky, či došlo, alebo nedošlo k splneniu povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu a to obzvlášť za tie mesiace, kde si vyjadrenia a tvrdenia účastníkov vzájomne odporujú. Samozrejme v danej veci bude potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že povinný má vyživovaciu povinnosť aj k maloletým deťom, ktorej plnenie má prednosť pred inými povinnosťami povinného. Súd prvého stupňa mal účastníkov konania viesť ku kontradiktórnej výmene názorov na tieto otázky. Právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom je pritom súčasťou základných procesných práv účastníka konania (k tomu viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 30/2011 zo dňa 20. októbra 2011).

Odvolací súd uvádza a apeluje na povinného, že je aj v jeho záujme, aby uhradil všetky svoje dlžné sumy a to aj v súčinnosti s povereným súdnym exekútorom a ďalej dobrovoľne riadne a načas plnil všetky svoje vyživovacie povinnosti, pričom platby musí riadne označiť a špecifikovať tak, aby nimi bolo možné splnenie konkrétnej povinnosti preukázať. Pokiaľ pri platbách povinného vzniknú pochybnosti o tom, na aký účel je platba určená, musí si byť povinný vedomý toho, že bude znášať negatívne dôsledky neunesenia dôkazného bremena o splnení konkrétnej povinnosti. V tejto súvislosti má pritom plnenie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom prednostné postavenie.

Pokiaľ bude po vrátení veci riadne vykonaným dokazovaním preukázané, že exekúcia sa v danej veci vedie už len na bežné výživné a povinný uhrádza toto dobrovoľne, čomu nasvedčujú doložené doklady povinného o vkladoch v hotovosti, nevidí odvolací súd dôvod na pokračovanie núteného vymáhania výživného prostredníctvom exekúcie. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež konštatuje, že súd prvého stupňa musí výroky svojho uznesenia formulovať presne a nepochybné tak, aby bolo z nich zrejmé, k akému posudzovanému obdobiu sa konkrétny výrok a jeho odôvodnenie vzťahuje a aby potom odvolací súd prípadne mohol odvolaním napadnuté výroky v odvolacom konaní riadne preskúmať.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd zastáva názor, že súd prvého stupňa svojím postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom a odvolací súd preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku II. podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.